

DEZERTER

U svim užasima rata, ne postoji ništa što više ledi krv od izveštaja o kazni dezertera. Dezerterstvo je jedan od najodvratnijih prestupa koji podležu vojnom kažnjavanju. Dezerterstvo bi uništilo vojsku; zato vojska, u pukoj samoodbrani, mora uništiti dezerterstvo. To je razlog zašto je kazna kriminalca učinjena tako srceparajućom. Izvođenje nesrećne žrtve; ponavljanje njegove sramote pred njegovim drugovima; vezivanje njegovih ruku; stavljanje poveza preko njegovih očiju, kovčeg ispod njega, otvoren, kao da je gladan za svojim plenom; red vojnika, svi ciljaju u jedno uzdrhtalo srce; bučna paljba; brza smrt, kao od udara groma,—sve to je dovoljno da dovede rodbinu krivca do ivice ludila. Roditelji čiji sinovi su pali u onome što je nazvano časna borba srećni su u poređenju sa onima čiji sinovi su sišli u smrt kao dezerteri.

Iz kog razloga je na ovaj zločin gledano kao da je tako težak?—To je mračna izdaja vojniskovog cilja i njegovih saboraca, koji bi ih sve izložio propasti da ugodni svom neprijateljstvu ili da osigura svoju sopstvenu ličnu bezbednost, uz bilo koji rizik za druge,—to je taj element koji čini dezerterstvo tako opasnim, i poziva na tako brzo izvedenu osvetu. Drugi moraju biti odvraceni od ugledanja na njegov loš primer. Istorija je stavila pečat neizbrisive sramote na one koji su se pokazali nepoštenima prema svojoj zemlji, ili su se pretvorili u izdajnike nekog svetog cilja. Arnold i Bur su postavljeni na stub srama u Američkoj istoriji kao predmeti prezira i prokletstva za sva vremena.

Međutim nisu najgori slučajevi dezerterstva nađeni u svetovnoj istoriji. Biblijska istorija otkriva dezertere na svetim religijskim položajima. Jevanđeoska priča se savija pod teretom priče o zakletom izdajniku, Judi. Apostol Pavle govori o drugom, sa kojim je bio lično povezan, i čije ime je ostavio zabeleženim kao upozorenje za sva kasnija vremena. Njegovo ime je bilo Dimas. „Jer Dimas me je, zavolevši sadašnji svet, ostavio.“ 2. Tim. 4:10. Tako Pavle, u nekoliko reči, ni grubih ni ogorčenih, ali sa strašnom silom, čuva postupak Dimasa za naše gađenje. Bolje za Dimasa da je postao onesposobljen bolešću, ili da je držan mučeništvom u fatalnoj tamnici pod vlašću tiranije. Onda bi njegovo ime časno preživelo. Međutim njegovo dezerterstvo mora da je bilo veoma teške prirode da takav zapis ostavi na strani nadahnuća.

Znamo samo malo o Dimasu; ali do vremena njegovog fatalnog otpadništva, svako pominjanje njega je bilo povoljno. Kološanima je, Pavle pisao, povezujući ime Dimasa sa onim od Luke, jednim od biografa našeg Gospoda: „Pozdravljaju vas Luka, voljeni lekar, i Dimas.“ Kol. 4:14. To je bilo odlično društvo; ali je Dimas otpao od njega u mračnu sramotu. Tako je Juda jednom pripadao najpovoljnijoj grupi ljudi koja je ikada živela na ovoj zemlji; ali kakvo zastrašujuće poniranje u spoljašnju tamu je učinio! Neka niko, onda, ne veruje za sigurnost svom položaju ili vezama u društvu, u crkvi, ili u bilo kojoj drugoj organizaciji. Živa crkva ili sveta porodica nije sigurna zaštita. Samo u održavajućoj sili Hristove ljubavi smo bezbedni. To što je jednom uživao u ovim druženjima, samo povećava osudu dezertera.

Jednom je, takođe, Dimas uživao počasnopriznanje da ga nazivaju saradnikom od apostola Pavla, možda njegovim bližnjim zatvorenikom u okovima. Filimonu, Pavle piše: „Pozdravlja te Epafras, bližnji zatvorenik moj u Hristu Isusu, Marko, Ari-

starh, Dimas, Luka, moji saradnici.“ Tako ponosan i počastan položaj je Dimas nekada zauzimao. Međutim apostol je bio na kraju primoran da napiše, „Dimas me je ostavio.“ Zašto je Dimas ostavio Pavla? Da li je apostol odbio duže da radi sa njim? Da li mu je jevanđelje nanelo nepravdu? Da li ga je Učitelj napustio?—Ništa slično; ali sledeći deo rečenice otkriva fatalnu tajnu: „Jer Dimas me je, zavolevši sadašnji svet, ostavio.“ Ovo naučava uzvišenu i važnu lekciju. To pokazuje da je svako ko je ikada doneo sramotu na svoj Hrišćanski poziv, ili izgubio svoj Hrišćanski ugled imao neki tajni razlog za svoj pad. Dezertirao je pod zavodnjem nekog ukorenjenog greha. Kada bi nam prave pojedinosti od svakog slučaja bile otkrivene, trebali bi pronaći takve zapise kao što su ovi: „Dezertirao od moralnog kukavičluka“; „dezertirao zbog zanemarivanja molitve“; „dezertirao zbog snage apetita“; „dezertirao zbog zavodljivosti telesnog uma“; dezertirao zbog požude tela i oholosti života“; „dezertirao zbog neverovanja, podstaknutog samouobraženošću“; i tako dalje, zbog duge liste drugih slabosti.

U slučaju Dimasa, pojedinost je data,—„Ljubav prema svetlu.“ „Ako ko voli svet, nije u njemu ljubav Očeva.“ Dimas je *voleo* svet; da nije ne bi mu naškodilo. Pavle je morao da sretne svet u svojoj njevoj moći i privlačnostima. Zašto on nije dezertirao, zbog toga?—Zato što ga nije *voleo*. Nije ga voleo zato što je imao toliko mnogo od ljubavi Hristove u svom srcu da tu nije bilo mesta u njemu za ljubav prema svetlu. Njegovo srce je bilo zaposednuto od Hrista; nije mogao služiti Bogu i Mamonu. Služio je samo Hristu.

Međutim nijedan čovek ne napušta sve odjednom. To je spor proces. Ljubav prema svetlu, i svako drugo tajno zlo, obavlja svoj posao prikrivenim i postepenim razvijanjem. Jedini siguran postupak je da se zaustavi zlo na početku, ili će rezultat biti dezerterstvo od Hristovog cilja.

Međutim nije li Bog voleo svet? i ne možemo li mi, prema tome, da ga volimo takođe?—Da, ako ćemo da ga volimo na način, i samo na način, kako je on činio i čini. On nije voleo njegov duh ni njegove puteve. Voleo ga je sa žarkom željom da ga spasi od uništenja. Voleo je njegovu dobrobit i napaćene duše toliko mnogo da je dao svog jedinorođenog Sina, da ko god veruje u njega ne propadne, već ima večni život. To je jedina ljubav prema svetlu koja je legitimna za nas da je negujemo. Od ove ljubavi neka imamo sve više i više; ali od druge, ništa.

U. S.

DVE STRANE U VELIKOJ
BORBI

SAMOPOŽRTVOVANJE ILI SAMOODBRANA

SAMOODRŽANJE je prvi zakon prirode.“

„Međutim samopožrtvovanje je prvi zakon milosti.

Da bi se samoodržavalo, samoodbrana je neophodna.

Za samopožrtvovanje, samopredaja je neophodna.

U samoodbrani, jedina stvar koja može biti primenjena je sila.

U samopredaji, jedina stvar koja može biti primenjena je ljubav.

U samoodržanju, samoodbranom, kroz primenjivanje sile, sila se susreće sa silom, a to znači samo rat.

U samopožrtvovanju, samopredajom, kroz ljubav, sila je suočena sa ljubavlju, a to znači samo mir.

Samoodržanje, onda, znači samo rat; dok samopožrtvovanje znači samo mir.

Međutim rat znači samo smrt. Samoodržanje, onda, pošto znači samo rat, znači samo smrt; dok samopožrtvovanje, pošto znači samo mir, znači samo život.

Pošto je samoodržanje prvi zakon prirode, priroda onda znači samo smrt; dok pošto je samopožrtvovanje prvi zakon milosti, milost znači samo život.

Međutim smrt je samo plata za greh; priroda, onda, pošto znači samo smrt, to je tako samo zato što priroda znači greh; dok je život, samo nagrada za pravednost; milost, pošto znači samo život, to je tako samo zato što milost znači pravednost.

Greh i pravednost, priroda i milost, su direktno suprotni i neprijateljski elementi. Oni okupiraju potpuno različita carstva. Priroda, samoodržanje, samoodbrana, sila, rat, i smrt, okupiraju samo carstvo greha; milost, samopožrtvovanje, samopredaja, ljubav, mir, i život okupiraju samo carstvo pravednosti.

Carstvo greha je carstvo Sotone. Carstvo milosti je carstvo Boga. Sva sila vlasti milosti je posvećena spašavanju ljudi od vlasti greha. To je sa namerom da „bi, kao što je greh vladao smrću, tako i milost putem pravednosti vladala za život večni po Isusu Hristu, Gospodu našem.“

Na čijoj strani vi stojite u ovoj velikoj borbi?

A. T. Džouns.

NAPOMENA.—Džounsov članak o samoodbrani je objavljen u časopisu Sadašnja Istina 17, broj 36 iz 5. septembra, 1901. godine, ali je ovde postavljen zajedno sa Urijinim člankom jer je previše kratak da bi bio sam postavljen.—B. M.